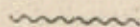

C. Petersens Lith. Inr.

Tjufpojken.

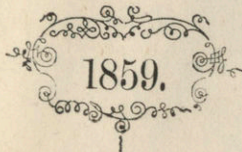

Iuntrations-Kalender på Vers och Prosa

för

Ungkarlar.

„Munterhet utan skoj.

1859.

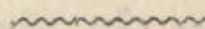
Nionde Årgången.

Göteborg. Tryckt hos C. F. Arwidsson 1858.

BRUSTNA ILLUSIONER.

SKIZZ.

PÅ SCHWEITZERIET.

På Schweitzeriet.

„Således är du kär?“ yttrade v. häradshöfding Hammer till sin vän doktor Brand, en eftermiddag då de gemensamt på Schweitzeriet intogo sitt kaffe.

„Ja,“ pustade den tilltalade, „rysligt kär.“

„Nå ja, har flickan schaber och älskar dig tillbaka, så gillar jag det fullkomligt, men det första åtminstone bör väl vara ett oeftergifligt vilkor så väl för dig som mig.“

„Ja du, båda dessa vilkor äro uppfyllda, hennes kärlek har jag fått bevis på och hon kommer visst att ärfva minst en fem tunnor.“

„Gift dig då, kära bror, så fort som möjligt, jag ämnar göra detsamma; visserligen är det egentligen mina björnars brummande som nödgat mig till detta steg, ty jag har börjat få verklig afsmak för deras otäcka läten.“

„Det har jag länge haft. Men säg min bror, hvad heter den utvalda?“

„Hon heter Marie; mer kan jag nu icke säga.“

„Så heter också min älskade; det är ett vanligt namn, men icke desto mindre vackert, och hon sjelf... — ack om du visste hur skön hon är!“

„Det är bra för dig, det, kära bror. Men apropos jag är i afton bjuden till gubben Kummels.“

„Jag också. Bal och supé; skall bli förb ..... trefligt.“

„Kanhända, men jag går ändå inte dit.“

„Hvarföre det då?“

„Jo, jag skall i förtroende säga dig, att jag i afto fått löfte om ett rendez-vous, och detta vill jag natur-ligtvis icke försumma.“

„Det tror jag nog; men jag deremot träffar min sköna på balen. Ack, hvilken sällhet, att med armen sluten om hennes smärta lif, få sväfva omkring i valsen!“

„Jo jo, det smakar nog fågel det. Jag föredrar doc att med armen sluten om hennes lif, få sitta i en lite mjuk soffa och helt och hållet ostörd få tala o kärlek och framtidsplaner. Men låtom oss gå nu; ja har en visit att aflägga på eftermiddagen, och klocka är redan fem.“

Utkomna åtskiljdes de båda vännerna. Doktor gick hem, och v. häradshöfdingen på sin visit, dit v också taga oss friheten åtfölja honom.

Missförstånd.

Vår vän Hammer ställde sina steg till en af staden bredaste gator, der han ingick i ett vackert hus, oc ringde på en klocksträng i undra våningen. Inom ko öppnades dörren af en liten näpen kammarjungfru.

„Kors, se herr häradshöfdingen! Nå det var roligt!“

„Tycker du verkligen det? Det skall du ha en kyss för.“

„Nej, för all del, låt bli — frun kunde komma.“

„Prat... Se så ja, det var ju icke så farligt eller hur?“

„Usch hvad häradshöfdingen alltid är elak, och ändå kan jag inte bli ond på honom.“

„Deri gör du mycket rätt. Är ditt herrskap hemma?“

„Jaha, jag skall straxt säga till dem.“

Han inträdde i ett förmak, och först efter en stunds väntan lät värdinnan, fru, Roberg, se sig. Denna var ett fruntimmer omkring 38 år, med ett ännu fördelaktigt utseende. Vid nitton års ålder hade hon blifvit gift med en rik handlande i staden, som efter tvenne års äktenskap samlades till sina fäder, lemnande enkan i besittning af sin förmögenhet. En dotter hade varit enda frukten af deras äktenskap. Den unga Marie var den mest firade dam i hela staden; vacker, kokett och tillika rik, hade hon nästan hunnit förvrida hufvudena på hälften af stadens ungherrar, hvilka alla gjort henne sin kur. Bortskämd af sin mor, hade hon redan från barndomen blifvit van att i allt följa sitt eget hufvud, och aldrig hade hon erhållit någon allvarsam förebråelse mer än en gång, som malisen påstod derföre att mamma i hennes toalettlåda funnit ett par af Paul de Kocks romaner, och Tjufpojken för 1857. Dessa blefvo genast konfiskerade, men tack vare hennes kam-

marjungfrus tjenstaktighet snart återskaffade, och sedermera bättre förvarade.

Men återvändom till vår häradshöfding.

Med det förbindligaste leende mottogs han af fru Roberg och anvisades en plats i soffan vid hennes sida.

Snart föll samtalet på balen hos herr Kummels, och häradshöfdingen yttrade:

„Förmodligen ämnar väl ni, min fru, samt mamsell Marie att hedra den med er närvaro?“

„Jag ämnar mig dit, men Marie är litet illamående och säger sig icke vilja följa med.“

„Godt, hon håller sitt löfte,“ tänkte Hammer för sig sjelf; „har jag nu blott modren på min sida, och det tror jag till och med hon redan är, så kan jag vara säker på Maries hand.“

„Jag beklagar,“ sade han högt,“ att mamsell Marie icke mår väl, men det är åtminstone en lycka för tillställningen att den icke går miste om er närvaro.“

„Ack, min obetydliga person kan visst icke bidraga att öka glädjen, — jag börjar dessutom bli gammal nu,“ tillade hon med ett temligen behagsjukt leende.

„Min fru, ni behagar skämta; jag är viss att ingen af de unga flickorna skall öfverstråla er, dessutom måste er liflighet och er qvickhet, sällskapsgåfvor som tyvärr blifva allt mer och mer sällsynta, alltid göra er till en efterlängtad person.“

Frun var synbart smickrad af hans komplimanger, hvilka också inneburo ganska mycken sanning. Samtalet fortgick i ungefär samma anda och ofta trodde

vår häradshöfding sig märka att Fru Roberg derunder sände honom blickar som visade, det hon möjligtvis hellre skulle valt honom till sin egen än till sin dotters följeslagare genom lifvet, och derföre beslöt han, för att icke åstadkomma någon mystifikation, att så godt först som sist framkomma med sitt frieri. Marie hade redan längesedan gifvit honom löfte om sin tro, och således borde väl icke detta steg kunna misshaga henne.

„Min fru," började han, „redan länge har mitt hjerta hyst en önskan, som jag dock icke förr än nu vågat framföra, men på dess uppfyllande beror dock hela mitt lifs lycka."

„Står det i min förmåga, så skall jag visst på allt sätt söka att befrämja den. Ni vet att jag alltid värderat er, herr häradshöfding."

„Jo, på er beror det, endast på er; jag älskar — hvem, behöfver jag väl icke säga, och från edra läppar afvaktar jag min dom."

Han teg och fästade på henne sina blickar, hon teg också, men fästade rodnande sina ögon på golfvet; slutligen yttrade hon:

„Herr häradshöfding erfarenheten borde hafva lärt er, att domar icke äro så lätta att afkunna; man behöfver besinningstid — i morgon skall jag lemna er mitt svar."

Hon uppstod och lemnade rummet med en afskedshälsning till Hammer, som helt förvånad blef qvarsittande.

„Fan anamma," tänkte han, „det der tog hon visst åt sig sjelf; också uttryckte jag mig bra dumt. Nu

har jag intet annat att göra än att gå min väg och låta saken ha sin gilla gång."

Han fattade hatt och handskar och beredde sig att lemna rummet då den lilla kammarjungfrun inkom och hviskande framförde ett bud från mamsell, att han ej skulle glömma klockan ½ 8.

„Fråga mamsell Marie om hon väl tror att en sådan glömska skulle vara möjlig. Adjö Lisett, här har du något för dig," sade han kyssande henne.

„Det kunde häradshöfdingen ha behållit för sig sjelf eller gömt åt mamsell Marie."

„Ack du, jag har ett så ofantligt antal sådana qvar, att det nog blir tillräckligt åt henne äfven."

„Ja men häradshöfdingen älskar henne ju, och inte passar det sig då att kyssa en annan?"

„Ja visst älskar jag henne, men dig kan då ingen emotstå, fastän — en vet jag som skulle kunna *stå* emot dig."

„Hvem då?"

„Ja, försök att gissa. Adjö Lisett."

Klockan half 8.

Vid denna tid syntes häradshöfdingen åter inträda uti det hus, hvarifrån vi sist sågo honom utgå. Det var nu redan mörkt, ty man befann sig i slutet af September månad,

I porten möttes han af Lisett, som med en trumpen min bad honom följa sig. Kanske skulle hon hellre velat föra den vackre Hammer in i sitt eget lilla rum än till någon annans, åtminstone skulle man kunnat sluta detta af den röst, hvarmed hon uttalade sitt:

„Mamsell väntar er.“

„Och frun är borta, eller hur?“

„Ja, hon for redan för en timma sedan.“

„Nå det var bra! Vet du Lisett, jag är så glad, att jag skulle vilja omfamna dig.“

„Ja, det tycks verkligen ha blifvit en stygg vana hos häradshöfdingen, men nu sker det emellertid inte.“

„Ja då sker det en annan gång.“

„Sällan, men gå in nu, låt inte mamsell vänta på er!“

Han inträdde i ett litet elegant möbleradt rum, endast upplyst af en lampas mystiska sken. Marie syntes halfliggande på soffan, i en den mest retande ställning. Hennes nätta fötter och en del af det fint rundade smalbenet framstucko nedanför klädningen. Det glänsande kastanjebruna håret böljade fritt på en hals och en barm så rund och af så bländande hvithet, att man kunde varit frestad tro den vara af marmor, uthuggen af någon mästares hand.

Småleende räckte hon sin hand åt den förtjuste Hammer och bjöd honom sina svällande läppar till en kyss.

„Ack Marie, huru god är du ej, som uppoffrat hela denna aftons nöje, för min skull!“

„Jag kan försäkra att jag icke ett ögonblick längtat

dit. Hvad är väl det nöje en sådan tillställning kan skänka mot den berusning jag känner då jag så här får trycka dig till mitt hjerta."

„Älskar du mig då verkligen så högt, Marie?"

„Hvarföre fråga så? Är icke bästa beviset det, att jag varit nog djerf, trots de rykten som deraf kunna uppstå, att låta dig så här inkomma i mitt rum."

„Ja Marie, detta är verkligen en stor uppoffring, men då du kan lita på din kammarjungfrus tystlåtenhet, skall aldrig någon få veta deraf."

„Jag hoppas det. Kanske har jag icke handlat rätt, men du vet ju att det annars är nästan omöjligt för oss att få tillbringa ett par ögonblick allena med hvarandra."

„Ja, det är verkligen någonting sällsynt. Tänk Marie, om vi voro förlofvade, då kunde vi när som helst få vara tillsammans; ingen skulle derom kunna säga ett ord."

„Det är sannt."

„I eftermiddag begärde jag derföre din hand af din mor; jag hoppas du icke blir missnöjd deröfver?"

„Nå hvad svarade hon?"

„Ingenting, men jag fruktar att hon behagade missförstå mig och trodde att det var henne sjelf jag friade till."

„Ha, ha, ha! Det skulle verkligen vara lustigt om jag finge kalla dig för pappa."

„Men troligen kommer jag att gå miste om denna benämning af dig, så vida du ej vill begagna den som ett smeknamn åt din man. Så fort som möjligt ämnar jag förklara mig tydligare för din mor — bör jag icke det?"

„Ack nej, dröj ännu dermed; jag skall sjelf bättre kunna finna något lämpligt ögonblick för en förklaring.“

„Men hvarföre uppskjuta? Qvinnan är obeständig. Tänk om du glömde mig, jag skulle då dö af förtviflan!“

Vi, som närmare känna herr Hammer, skulle möjligen kunna draga detta i tvifvelsmål, men på den romaneska flickan förfelade det icke sin verkan. Hon lindade sina mjuka armar om hans hals och betäckte hans mun med kyssar under löften om evig trohet.

Hastigt flyktade tiden för de båda älskande. Vi skulle omöjligen kunna upprepa ett samtal, som vid hvartannat ord afbröts af kyssar och utrop, och dessutom är det icke vår mening att ingå i några detaljer; berättelsen måste skynda framåt.

Efter en lycksalig timma måste Hammer aflägsna sig; visserligen bönföll han att ännu en stund få qvarstanna, men Marie var obeveklig. Hennes rykte, sade hon, skulle vara ohjelpligen förloradt om någon skulle få se honom utgå ur huset sednare än nu och om några gissningar skulle uppstå hvar han varit.

Vid utgåendet fann han den lilla vackra Lisett stående i sin kammardörr. Ljus brann derinne och derföre anhöll han att der få tända sin cigarr; som detta beviljades honom, anse vi det icke lönt att vänta utanför, utan lemna honom åt sitt öde och skynda i stället till —

Balen.

Usch, hvilken qväfvande atmosfer och hvilken sammanpackad menniskomassa! Der trampar en drumlig kavaljer sin dam på foten och ber sedan tusen om icke tiotusen gånger om förlåtelse; en annan trampar sönder en klädning och ber en million gånger, men att döma af damens vredgade blick, hade icke ens detta antal dubbelt varit nog att försona henne. — — Ah, se der i dörrn till förfriskningsrummet ha vi värden sjelf, blossande röd — jo jo värmen och punschen! — — Det är en liten frodig herre omkring 50 år. Som han för 6 år sedan blifvit enkling, så gör nu en ogift syster les honneurs i hans hus. En artig värd är han då åtminstone, gubben Kummel, persvaderar beständigt herrarne att dricka och försummar aldrig att dricka dem till. Sjelfbelåtenheten lyser ur hans ögon då han frågar dem om de icke ha ledsamt, endast för att få det ofta upprepade svaret: „här är alldeles förbannadt animeradt.“

Men här träffa vi ju gamla bekanta minsann! Det der dansande paret, fru Roberg och doktor Brand. Dansen slutar, han för sin dam till hennes plats, säger några ord och aflägsnar sig sedan. Han tyckes icke vara belåten, vår kära doktor; skulle möjligen hans sköna hafva mankerat honom?

Nu lemnar han danssalen, slukar häftigt ett par glas punsch och går derefter in i spelrummet. Men icke heller här tyckes han trifvas, ty sedan han en stund medlidsamt betraktat ett par hedersmän som gräla

om huruvida hjerter eller ruter är trumf, tar han sin hatt och förebärande tandvärk rekommenderar han sig. Låtom oss följa honom! Det är dock icke lätt, ty med jättesteg ilar han framåt gatorna och stannar — det var besynnerligt — just utanför Robergska huset. Skulle väl hans och Hammers ideal kunna vara detsamma? — Nej, det är icke möjligt. Doktorn har ju låtit sin vän förstå att *hans* Marie gifvit tydliga bevis på sin kärlek till honom, och denna Marie sågo vi ju nyss i Hammers armar. Men på de längtansfulla blickar doktorn kastar på det upplysta fönster, hvilket tillhör Marie Robergs rum, skulle man likväl kunna förmoda något sådant. Stackars karl, om det vore så! Han är allvarsamt kär och brinner icke såsom Hammer för hvarje vackert fruntimmer, som kommer i hans väg.

Men hvar ha vi nu vår lefnadsfriska häradshöfding? Lemnom doktorn åt sina drömmar på gatan och låtom oss till att börja med efterse om han icke qvarglömt sig i

---

Lisettes kammare.

Jo, der sitter han verkligen och Lisett i hans knä. Det måste vara sannt som det påstås i staden, att den vackre Hammer har en oerhörd tur hos fruntimmer.

Hon, som nyss icke ville skänka bort en kyss, måste ändock nu hafva gjort ofantligt mycket större

eftergifter, det synes på hennes tindrande ögon, på hennes blossande kinder, och ändå är det icke mer än en half timma sedan han inträdde hit. Så är det att förstå begagna tiden! Hör nu blott hur ömt hon talar.

„Jag begär inte några löften af er. Redan länge har jag hållt utaf er, och derföre har ni segrat kanhända lättare än ni väntat. Och att ni tiger med hvad som passerat i afton, derpå litar jag fullkomligt.“

„Ja som muren. Men är det ingenting du önskar af mig?“

„Jo, att ni ibland tänker på mig. Snart skall ni väl gifta er med mamsell Marie, inte sannt?“

„Jag tänker det åtminstone. Nå än du, Lisett?“

„Jag har många dugtiga friare må ni tro, deribland två köpmän här i sta'n, ännu har jag icke gifvit dem något svar, men nu blir det väl bäst att ta en af dem», sade hon i det hon med handen skylde sina leende och likväl tårfyllda ögon.

„Och jag får umgås i ditt hus?“

„Naturligtvis. Tror ni icke att jag skall kunna föra mig som fru?“

„Jo, som en grefvinna.“ Han såg på sitt ur och fann att tiden hade skridit längre fram än han anat. Ogerna ville Lisett släppa honom ifrån sig, men sedan han gifvit henne sitt löfte att återkomma följande afton fick det dock ske.

Lisett gick ut för att rekognoscera, och sedan hon inkommit med underrättelse att farvattnet var rent,

samt tagit ett ömt farväl af vår häradshöfding, smög denne sig ut vida försigtigare än han inkommit.

Skuggspel.

Så rent var dock icke farvattnet som Lisett förmodat, ty knappt hade Hammer hunnit utom porten, förrän ett par temligen tunga händer lades på hans axlar. Vår häradshöfding var dock ingen dufunge; helt sonika fattade han ägaren till dessa om lifvet och bar honom, oaktadt hans förtviflade spjernande, till närmaste lykta, för att der se med hvem han hade att göra, ty uti den stad der vår händelse passerar, har man nemligen icke att fröjda sig åt någon gaslysning, utan lefver så der temligen i skumrasket. Vid lyktan nedsatte han sin ljufva börda, men döm om hans förvåning, då han i denna igenkände sin vän doktorn.

„Hvad fan, min hedersbror!“ utropade han, „har du låtit engagera dig vid nattbevakningen, eller höll du mig för en tjuf — hvafalls?“

„Ja, en tjuf är du, ty du har stulit mitt lifs lycka!“

„Min hjertans doktor, stackars du som har blifvit galen; då kan du icke bota dig sjelf.“

„Är jag galen? Har jag icke sett det med mina egna ögon? Hvad gjorde du i detta hus? Har du inte lockat min älskade ifrån mig?“

„Var det om Marie Roberg du talade med mig i eftermiddag?“

„Ja.“

„Åh fan, det var också om henne jag talade med dig. Här tycks det som vi blifvit lurade båda två!“

„Den första tanke som Loke hade det var en lögn och han sände den i qvinnoskepnad till jordens män,“ ...deklamerade den andre, gnisslande med tänderna.

„Lugna dig nu, min vän. Hur kommer det till att du går här på gatan och lurar?“

„Jag såg dig då du gick dit in, sedan såg jag din skugga på gardinen för hennes fönster. Jag visste icke hvem det var, men jag ville veta det, för att sedan utkräfva hämd.“

„Åh på mig tänker du väl aldrig att hämnas. Dessutom var det ju helt och hållet utan min vetskap som jag gick i vägen för dig. — — — Men säg, har du verkligen gått här i två timmar och patrullerat?“

„Det är ju icke en halftimma sedan du gick in dit.“

„Jo, det är minst två timmar sedan, men endast den första af dem var jag hos henne. Jag vet att du tiger, derföre kan jag omtala att den sista har jag tillbragt hos kammarjungfrun.“

„Himmel och helvete, det var då icke din skugga jag såg på gardinen?“

„Nej, det var det inte. Hon har då tre älskare. Synd att det icke är fyra, så kunde vi sjunga en qvartett här utanför någon vacker afton.“

„Fyra! Kanske fem eller sex!“

„Ja, inte vet jag, men illa ser det ut — kanske tusen.“

Doktorn fattade krampaktigt hans arm och drog honom med sig till fönstret. På gardinen aftecknade sig tvenne skuggor, den ena tillhörande en man och den andra en qvinna.

„Är inte skuggspelet vackert?“ frågade doktorn.

„Jo, ganska vackert.“

Nu närmade sig de båda skuggornas ansigten hvarandra.

„Nu kyssas de,“ sade doktorn.

„Ja min själ,“ genmälte häradshöfdingen.

„Ack, du isbit, hur kan du vara så lugn? Har du då aldrig älskat flickan?“

„Tag saken kallt, sa' Jacob Ärlig.“

En vagn kom nu körande framåt gatan och de båda vännerna drogo sig derföre tillbaka i skuggan. Det var fru Roberg, som redan återvände från balen.

En stund efter det vagnen kört in släcktes ljuset i Maries kammare, rullgardinen uppdrogs och ett hufvud syntes utsticka genom det öppnade fönstret, försigtigt spejande omkring sig. Nu indrogs detta och i stället sågo våra vänner ett par ben, klädda i blå permissioner med gula ränder, vid hvilkas åsyn doktorn ej kunde återhålla utropet: „Fy tusan, sicken en!“

Slutligen var hela kroppen lyckligt nere på gatan, der den anammades af doktorn, under det att Hammer genom det öppna fönstret gjorde sin komplimang för

det vackra skuggspel han och hans vän haft nöjet at åskåda. Ett litet anskri hördes inifrån rummet; ha tog ett ytterst artigt godnatt och vände sig sedan å den sida, hvarest doktorn stod i en hotande positur mc sin fånge.

„Åh mjuka tjenare, minsann är det icke löjtnan Stålglans. Hur står det till?“

„Var god och säg,“ utbrast denne förargad,„ hvarför man på det här sättet blir öfverfallen på gatan?“

„Ja, säg det, hvarföre har löjtnanten öfverfallit os på gatan?“

„Är ni galen karl, har jag öfverfallit er?“

„Ja visst; stodo inte vi helt beskedligt på gata då löjtnanten föll öfver oss — jag tror det var frå mamsell Robergs fönster?“

„Man måste väl få lof att besöka sin fästmö.“

„Ja gudbevars, men det är mera ovanligt att ma går ut ifrån henne genom fönstret.“

„Ni han kommit i besittning af min hemlighet oc jag hoppas att ni inte missbruken den, derföre vill ja anförtro er att jag och mamsell Roberg länge vari sinsemellan förlofvade; modren vet ännu icke af vå kärlek, och då hon för en stund sedan oförmodad hemkom, visste jag ingen annan reträtt än genon fönstret.“

„Ja så, sinsemellan förlofvade — hvem fan är ick det? Jag är det, du är det, han är det.“

„Hvad vill detta säga?“

„Det vill säga att vi äro betydligt kuggade alla tre.“

„Skock millioner tunnor tusan!“ svor löjtnanten; „hade jag kunnat tro något sådant så —“

„Hvad hade ni då gjort?“

„Jag skulle ha lärt henne att qvinnan är mannen *underlägsen*.“

„Det hade hon kanhända haft lätt nog att fatta. Få se nu emellertid hur hon drar sig ur spelet, och låtom oss eftersinna huru vi sjelfva med heder skola kunna göra det. God natt, herr löjtnant.“

De skildes åt. Doktorn och häradshöfdingen vandrade tillsammans hemåt, samtalande om aftonens händelser.

„Hör du,“ sade den sednare, „jag hoppas du icke tar saken alltför illa.“

„Björnarne ä' värst,“ svarade doktorn kort.

„Var lugn, min bror, ännu har jag en plan, som jag hoppas icke slår fel.“

Slutet.

Två dagar derefter satt Hammer på sitt rum med några papper framför sig. Deribland fanns en biljett från gubben Kummel, hvaruti denne utbad sig nöjet att få emottaga snar liqvid för en liten förfallen revers på 500 R:dr. Äfven syntes der ett kort, på hvilket namnen Thomas Kummel och Marie Roberg ganska prydligt stodo

litografierade. Sedan han med en bekymmersam blick en stund betraktat dessa, steg han hastigt upp, sägande för sig sjelf: „måtte det lyckas,“ hvarefter han omsorgsfullt klädde sig och gick ut.

Vi återfinna honom på eftermiddagen, sittande i soffan med ett vida förnöjdare utseende och utblåsande röken af en äkta havanna. Någon knackar på dörren; det är gubben Kummel, som kommer för att ytterligare påminna om pengar. Häradshöfdingen tar på sig en mycket spotsk min, jemkar på sina fadermördare och svarar derefter:

„För det första får jag säga er att det är högst opassande att springa så der och kräfva, för det andra så är här liqvid och för det tredje ber jag er hädanefter kalla mig pappa eller åtminstone farbror, ty detta är den benämning, som tillkommer mig ifrån edra läppar.“

„Hvad menar ni?“ frågade gubben, uppspärrande ögonen.

„Det jag säger. Jag är förlofvad med din fästmös mor, således kommer du att bli min måg.“

Med en ful grimas lemnade gubben genast rummet och höll i trappan på att springa omkull doktor Brand, hvilken nu inträdde.

„God dag, min hjertans bror, hur mår du?“

„Åh,“ sade doktorn, „kassan är klen, men helsan är god och mitt humör har jag temligen fått tillbaka.“

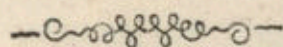
„Kassan kan jag kurera. Vill du låna ett par tusen tills din praktik fått utvidga sig en smula, hvilket jag är viss icke kommer att dröja länge?“

„Hvad pratar du för galenskaper, eller är det kanhända någon obekant slägting som . . . .“

„Nej vasserra. — Minns du att du härom aftonen frågade mig hvad jag gjorde i det der huset, du vet?“

„Ja.“

„Nu skulle jag kunna svara. Jag kurtiserade kammarjungfrun, friade till dottern och gifter mig med modern.

[illegible]

Vi återgingo hemåt på eftermiddagen, [illegible]

[illegible] det är gubben Kummel, som kommer för att [illegible] pengarna [illegible]. [illegible] en [illegible] min, [illegible] på sina fadermördare och [illegible] derefter.

—o—

„För det första får jag säga er att det är högst [illegible] att [illegible] så der och [illegible], för det andra [illegible] och för det tredje ber jag er [illegible] efter [illegible] är den benämning, som tillkommer [illegible]

„Hvad menar ni?" frågade gubben, uppspärrande ögonen.

„Det jag säger. Jag är förlofvad med din fästmö, och således kommer du att bli min mag."

Med ett [illegible] lemnade gubben genast rummet och höll i trappan på att springa omkull doktor Brand, hvilken nu inträdde.

„God dag, min hjertkära [illegible], hur mår du?"

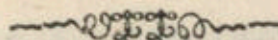
„Så," sade doktorn, „kassan är klen, men helsan är god, och [illegible] har jag [illegible] fått tillbaka."

„Kassan kan jag kurera. Vill du taga ett par tusen till din praktik, [illegible] sig en smula, hvilket jag är viss [illegible] kommer att dröja länge?"

Visor

och

smärre rimmade stumpar.

„Som man ropar i skogen — får man svar“.

En gammal bonde, som gerna jaga,
Men som blott tillåten jagt bedref,
En gång — förtäljer en gammal saga —
Af en grefvinna tillfrågad blef
Om mycket björnblod för honom flutit
Och hvar nånstans första björn han skjutit? —
„Hm,“ svarte bonden på bondesätt —
— Han aldrig fått sig i bildning öfva, —
„Jag många skjutit, och minns jag rätt,
Jag tror den förste jag sköt i — ryggen.“

Interlokutören.

Modern Ballad.

Det gingo två älskande arm uti arm
Helt tidigt en morgon, och solen så varm
Sitt sken spred i blomstrande lunden.

Men varmare var likväl ynglingens blick
Der han så förtjust med sin älskade gick
Bland qvittrande fåglar i lunden.

Och fåglarnes qvitter dem lockade med —
Snart satte de båda sig kuttrande ned
Bland blomster och gräs uti lunden.

De satte sig ned vid ett päronträds fot
Och gossen gaf kyssar, och hon — tog emot
Bland blomster och gräs uti lunden.

„O flicka, jag älskar dig!“ stammade han,
„Så högt att jag inte beskrifva det kan.“ —
Hi, hi! skratta skatan i lunden.

„Jag älskar dig tusenfallt mera!“ — med ton,
Som klinga så ljuflig, nu läspade hon.
Kurr, kurr! sucka dufvan i lunden.

Och säll uti älskarens armar hon föll
Och länge i famnen den sköna han höll —
Bland blomster och buskar i lunden.

Men uppe i trädet en bondpojke satt
Och plockade päron allt uti sin hatt —
Bland blomster och gräs uti lunden.

Och pojken på tänderna biter och svär —
Det kittlade „nerven“ att sitta så der
Och *se* blott på paret i lunden.

Dock teg han som muren — vi göra så me'
Så kunna hvad vidare händer vi se
Bland blomster och gräs uti lunden.

Den älskarn han var just en oförskämd karl —
Allt flere och flere favörer han tar
Bland blomster och gräs uti lunden.

Och flickan gör motstånd, fast svagt, det förstås;
Hon vill ej så lätt få sin jungfrudoms lås
Uppdyrkadt bland blomster i lunden.

Allt svagare blef hon, allt djerfvare han —
Snart tumla de båda omkring med hvarann
Vid trädet, som stod der i lunden.

Dock hastigt sig reser den sköna: „hör på,“
Hon säger, „det menliga följder kan få
Att leka så här uti lunden.“

„Jag ber dig besinna, o yngling, ifall
Det blir något af — hvem försörja det skall?“ —
Uhu! skrek en uggla i lunden.

„Jag gitter ej höra sånt snack och sånt snick,“
Sad' gossen, och vände mot höjden sin blick,
Bland blomster och gräs uti lunden.

„Det finns en deruppe, och tro mig att han
Den svaga sin hjelp ej förnekar minsann.“ —
Hå, hå! sucka göken i lunden.

„Och blir det nå't af, så förlita dig på,
„Att han, i sin godhet, försörjer det då,
Likt qvittrande sparfven i lunden.“

„Det här går för långt,“ tänkte bondpojken vred,
Och dermed så kastad' han päronen ned
På älskande paret i lunden.

„Han gör väl så fan, edert satans patrask!
Jag ger ta' mej hin inte ungen ett fnask,
Det heligt jag svär uti lunden.

Vill fan uti båten ni taga, så må
Ni också försöka i land honom få!“
Han skrek så det darra i lunden.

Och skrämda de två sig på flykten beger
Och aldrig försökte de älskande mer
Att leka så der uti lunden.

En Kyss!

Hvad är en kyss? Jag någon fråga hör, —
Det är en tröst, som kärleksoket lättar,
En läcker spis, som hungrig kärlek mättar,
En kort pardon, som plågan dubbel gör,
Ett godt recept för sinnets ömma plåga,
En ren revers utaf en skyldig låga,
En kär revange på den som hjertat stjäl,
En frihetsdom för dem som äro slafvar,
En mållös tolk, som hjertats mening stafvar,
Ett konstigt lim, som fäster själ vid själ,
En nektar ljuf, som sinnets eld upptänder,

En *ståndsprincip*, som uti orten känd är,
Ett krig der helst man vill kapitulera,
Ett sockersött, som smakar efter mera.

Echo.

En dag jag gick att echo plåga
Med utbrott af mitt kärleksqval,
Och började med denna fråga
Uti en bergomsluten dal:
„Hur går min kärlek till Myrtilla?“
Straxt Echo svarade mig . . . . illa!
„O, ve! — då trogen är hon ej?“ . .
Det grymma Echo svarte . . . . Nej!
„Men finns då ingen qvinnotro?“
Och Echos svar blef blott . . . . otro.
„Min flicka älskar dock ej så.“
Mig Echo svarade blott . . . . Såå?
„Hon är naturens mästerstycke.“
Och härpå svarte Echo: . . . . tycke!
Jag ville framstamma ett „ja men“ . . .
Men Echo svarade mig . . . . . . Amen!
„Nå väl, jag vill i strömmen gå!“
Och Echo gaf mig rådet: . . . . gå!

Men frågarn ej det rådet just
J smaken föll; „jag har ej lust
Att dränka mig, ty qvinnor nog,

J verlden finns," — och dermed tog
Han sitt parti, till staden gick
Och snart en annan flamma fick.

„Af önskningar blef ingen rik!"

Ack, om jag kunde gråta guld!
Betalas skulle all min skuld
Med dessa gyllne droppar;
Men som nu detta ej kan ske,
Så skulle jag mig lycklig se
Om jag kund' sk—a köppar.

Epigram.

Man mycket talat och mycket skrifvit
Om Krinoliner den sista tiden,
Men oförändrade de dock blifvit
Och segrande de ha gått ur striden.
Så går det alltid när damer fäktar —
Behagens vapen lär skarpa vara —
Om ej *beundran* dock *undran* väckt har
De Krinoliner bland männers skara,
Och derför namnet med skäl jag menar
Af *under*kjolar de väl förtjenar.

En historia på „E."*)

Min bäste herr Skomakare!
Som jag mig tänker bort bege
Kort före Julhelgdagarne,
Och jag har klent på fötterne,
Ty stöflarne ä' söndrige
Och alldeles oduglige,
Så kunde jag kanske få be
Om ett par stöflars görande,
Till följe af det renommé,
Som herrn har om sitt arbete.
Jag önskar ock att stöflarne
Må göras riktigt duglige,
Till formen något trubbige
Och ingalunda spetsige
Och stroppar uti skaftone
Och stift inunder sulorne
Och skenor under klackarne;
Att de bli conserverade
Och till min boning skickade
På Thomæ dag — och klockan tre!
Men lofvar herrn mig ej att de
Vilkoren blifva uppfyllde,
Så nödgas jag åt mig utse

*) Detta bref har blifvit funnet bland aflidne skomakaren Suléns efterlemnade papper. — På baksidan af detsamma befanns conceptet till skomakarens svar, hvilket här, så godt den af tiden förbleknade skriften det tillåter, ordagrannt och oförändradt återgifves.

En annan skoarbetare.
Jag väntar svar med snaraste;
Mitt namn är Conrad Flygare
Och titeln är . . . . Ryttmästare.

(Skomakarens svar.)

Min bässte här Rytmärstare!
För ett Så storrt förrtroende,
Som sätes til mett arrbete
Vid lässten ock vid sulorrne
Afläger ja taksäggelse. —
Och som jak fåt i min I. D. (idé?)
At ingenn af förkjänsterne
Må släpas mig ur händerne, —
(Ty dät er gått att kunndärrne,
Uti de svåhra tiderrne
För mig äj gå förloradde.)
Såh ärr dät äj af nödone
At härrn förtror sett arrbete
Tell nåhgon ann Sko Makare
Såm kansie er en gugare (ljugare?)
Åck möiliktvis en fuskarre,
Till slut åck en be Dragare
Såm kann härrn Luhra mäd be ske,
Män såm jag inngettdära e
Så kann ja rick-tigt lyfte ge
Att de be ställda stöfflorrne, —

Hvad angåhr störka, pråpre the
Skal bli till härrns förrnögelse
Åck til min hare schickade
Presis på slagget klåckan tre
Jag E å blir härrns kännare
Tell Propheschjon Sko Makare.

Hyllningsqväde.

till vackra Hilda, af en blygsam älskare.

Uti min kammare, mörk och dyster,
Blott finns en ljuspunkt, det fönstret är;
Om det att språka det nu mig lyster
Och om de syner jag skådar der:
Jag ser två ögon, så ljufva, milda,
Det gör så godt att betrakta dem.
Dess egarinna bär namnet Hilda,
En varelse ifrån englars hem.

Och vill till himlen min blick jag höja,
Den riktas ej emot höjden då,
Vid grannens fönster den helst vill dröja,
Att skåda in i de ögon blå.
Så skönt det eldiga paret lyser,
Der de så vänligt på mig se ned,
Så att om vintern, då hemskt jag fryser,
Af dem jag värmes i brist på ved.

Och sammetskinden och purpurmunnen,
Kastaniehåret, — och barmen se'n —
En fot i „litenhet“ oupphunnen
Och „herre je“ sedan, så'na ben.
I ett förenadt, säg kan man finna
Väl något herrligare på jord? —
Men att besjunga en sådan qvinna,
Dertill jag stackare saknar ord.

Hur majestätisk är hennes hållning,
Och hur förtjusande hennes skick!
Jag är som slagen utaf förtrollning,
När som hon fäster på mig sin blick.
Besinna då hur jag skulle blifva
Om jag fick närma mig henne blott!
För denna ynnest jag ville gifva,
Om jag det hade, ett kungaslott.

Ja, kunde én gång så långt jag hinna,
Att allt få skåda på nära håll,
Som mig så tjusar hos denna qvinna,
Då flöge vettet visst fan i våll'.
Jag för en kyss skulle vilja tjena
Som trogen slaf uti hundra år,
Och för en blick på de vackra bena
Jag läte hänga mig i mitt hår.

Men mina krafter de bli förspillda
Om jag skall sträfva till denna höjd;
Tyvärr, jag fruktar, att vackra Hilda

Är om min hyllning blankt lika nöjd.
Så stanna då, du mitt stackars hjerta,
Som hotar springa ur bröstets borg;
Jag måste dölja min djupa smärta,
Men följden blir — att jag dör af sorg.

Dödsrunor.

(Mel: Ack hvad för en usel koja etc.)

Kände du vår grannes „Becka“
Hon, som dog i fjol ändå;
Ibland alla töser, smäcka,
Hon förtjente främst att stå.
Skönt det var till henne smyga,
Mången natt, så öm och kär,
Ty ej till de „buskablyga“
Hörde hon — det säkert är.

Former, herrliga, hon hade —
Ingen det bestrida kan;
Allt natur — om ann't jag sade
Ljög jag som en turk minsann;
Mången sprätthök öfvervägde,
När han hennes arm fick se:
„Om jag dessa armar ägde,
Jag till ben dem nyttjade.“

Hon begrofs, och kan ni tänka
Hvad som hände i en hast,

När man stoftet skulle sänka
Ned i grafven? — Tåget brast,
Kistan sönder gick, och liket
Än en gång dagsljuset såg,
Föll till botten utaf diket,
Och helt bart i mullen låg.

Nu en sten man satt på griften,
Med Rebeckas namn uppå;
Många vänner utaf driften
Ritat verser dit också.
„Här ni ett exempel hafven,“
En god vän på vården skref,
„Att till sista slut i grafven,
Till och med, hon — »mullig „blef“.

Pharaos dröm.

En gång i ett sällskap föll samtalet på
Kung Pharaos konstiga dröm,
För hvilkens uttydning Herr Joseph också
Lär skördat ett rättvist beröm.

Man undra på nötenas starka aptit,
Men undrade dock ännu mer
Att fetare icke de blefvo en bit
Af en så försvarlig dinér.

Då inföll en köpman:“ jag ansåg för drift
Den saken då ungkarl jag var,
Men sedan jag nu blifvit lyckligen gift
Helt olika tankar jag har.

Jag nemligen ägde för ej länges'en
Sju böcker af största format
Och deremot hustru min hade blott en,
Som höll fyra tum i qvadrat.

Men nu har den lilla uppslukat de sju
Och är lika liten och skral.
Den som icke tror mig, kan fråga min fru
Om detta väl är nå't förtal.“

Parnassisk Sång.

(Af förf. till Sjöjungfruns Sagor.)

Jag vet ett berg, som af en dalgång delas,
Der kärleksgudar klättra upp och ner.
Vulkanen heller ej i djupet felas,
Jemt under skakningar dess utbrott sker.

Men öfver topparne ett töcken skymmer,
Linongens töcken skymmer denna trakt,
Och snörlifvet mig ständigt gör bekymmer
Med sina fängsel och sin fiskbensvakt.

En kungakronas glans mig lockar föga,
Ty — vackra flicka — tro mig, om du vill!

Alltsedan du blef solen för mitt öga,
Parnassens kullar blott jag sträfvar till.

Cupidos lection.

Så menlös och skön i sin sjuttonde vår,
Med svallande bröst och i ögat en tår,
Låg Phyllis på gräsbädden, omhvärfd af löjen,
Och drömde i hoppet om okända nöjen,
Såg karlarne galnas, men visste ej rätt
Deras mening med suckar och kyssar så tätt,
Med böner och tårar
Och framfart, som dårar,
Med fraser om blomster och vårar
Och eder vid dolkar och bårar,
Och suckar och kyssar, så ömt och så tätt.

Ack! sade hon; för den som upplysas vill,
Hvad grymhet att jordas, då klok man kom till!
Finns ingen nog mensklig, hur högt jag må klaga,
Med penna, kokard, eller aln, eller kraga,
Att säga den menlösa enkelt och rätt
Deras mening, &c.

Kom hastigt Cupido, af medömkan väckt,
Som tjusande yngling till skapnad och drägt,
Han log i sin visdom åt skönhetens smärta
Och tryckte till sitt hennes klappande hjerta;

Och hur det begaf sig, så lärde hon lätt
Deras mening, &c.

Cupido har flytt, men kring vatten och land
Han utrustat lärjungar, visa som han,
Af hvilka för sjutton års flickor, som lida,
Upplysningens timma står när att förbida,
Och, denna förhanden, begripa de lätt
Deras mening, &c.

Tandvärken (eller »den onda tanden.»)

Melodie: „Emma har en liten siska", af Braun.

När jag hemkom härom dagen,
Ifrån balen trött och matt,
Och förvakad, nästan galen
Af kurtis den långa natt,
Mig en plåga satte an,
Som jag knappt omtala kan.

I en tand, J mån ej fråga
Hvilken tand jag menar här,
Fick jag en förbannad plåga,
Som gör mig ett stort besvär,
Ty den måste dragas ut,
Om min plåga skall ta' slut.

Många märkliga symptomer
Får jag känna då ibland,

Och de skönaste phantomer
Spöka för mig .... Ack, en hand,
Snöhvit ser jag räckas ut
Att på plågan göra slut.

Skada blott, att ej den handen
Tar om tanden verkligt fatt,
Ty helt säkert, då försvann den
Plågan, som jag har hvar natt.
Jag ej känner bättre kur,
Sådan är nu min natur.

Qvinnan känt i fordna dagar
Läkarkonstens hemlighet;
Än i dag, . . . om hon behagar,
Hon det bästa medlet vet.
Derför till min plågas bädd
Kom min flicka, var ej rädd!

Och hon kom, hon lydde vinken;
Ty hon meningen förstod.
Plågan nu försvann i blinken,
Hvilken suverän method!
Kommer plågan mer igen
Vet jag hon kan bota den.

Bekännelsen.

En herre — inskränkt sjelf, men icke superklok —
fick en gång till betjent en riktig tok.

De andra tjenarne snart fingo hum,
att Jörgen så beskedlig var som dum;
och gick i huset något rasande,
det var på Jörgen blott de skyllade.
Hans herre — derom må notis man taga —
han aldrig var i stånd att någon lögn fördraga,
men hade likväl sällan mod
att straffa, när sitt fel man ångrande tillstod.
I förstone var Jörgen icke van
att honom man för ondt beskyllde,
och sade derför käckt: „Nu ljög du, ta' mig fan!"
Men alla tjenarnes upprepade chikan
mot honom, slutligen hans herres öron fyllde;
och hvad blef följden derutaf?
han order gaf:
man skulle Jörgen slå, tills han bekände.
Tre gånger detta honom hände,
ty alla goda ting ä' tre.
Se'n blef han litet klokare,
och tänke: „Tio rapp i går,
kanske i morgon tjuge . . .
nej, aldrig dermed ut jag står;
långt heldre på mig sjelf jag ljuge!"
Han ljög och fann sig väl deraf:
för herrn han föll på knä och bad att sig förlåta,
änskönt han visste ej det ringaste utaf,
för *hvad* han honom bad sig nådigast förlåta;
ty felets art var honom städs' en gåta —
allt nog: det enda som han visste af,

var att han var beskylld igenom onda rykten.
För hvarje sådan synd han alltid tillgift fick
och tyckte tiden lustigt gick.
trots han för slemt förtal var ständigt föremål.
Ett hände honom dock på ändalykten:
hans nådig herres fru gemål
låg just uti begrepp — åtminstone att söka
föröka
sitt huses arfvingar och göra dem en mer,
om icke fler.
Snart Jörgen veta fick hur saken hang ihop;
då gaf han till ett rop
och sade: »Äfven nu jag får väl skulden lida!"
Han såg sin herre händren vrida,
och gick till honom bort och föll på knä:
„Förlåt, o herre, dock ett stackars fä!
förlåt det skarnet,
som fader är till barnet!" —
»Är jag ett fä, ett skarn?" — »Nej, det är jag." —
„Nej, nu går det för långt! Ränn, slyngel, ryk och drag!...
Kom Erik, jaga honom på min port
med *eftertryck* från denna ort."

* *
*

Författar'n — Wessel sjelf — drar följande moral:
dass Jürgen kömmt nicht allemal
durch seine Dummheit fort.

Ny titel.

En hustru sade till sin man,
Som nyligen grossör had' blifvit:
„Mon cher ami, jag ta'r för gifvet,
Säg om nån det bestrida kan,
Att när man kallar dig grossör,
Man mig grossess benämna bör?

Af en liten gnista kan bli en stor eld.

Tvenne kattor lekte häromdagen,
På beskedligt vis ändå förstås;
De på gyckel skulle en gång slås,
Tummelplatsen var i gröna hagen.
Förr'n de togo nu hvarann i kragen
Sade „Måns“ till „Missa“: „akta dig,
„Att du ej i våda rifver mig;
„Ty då kan af denna lilla gnista
„Lätt mitt mod i raseri utbrista;
„Säkert känner du din Måns igen,
„Huru lätt han retad är, min vän.“
Men då svarar Missa: „Var du säker,
„Att jag icke rifver dig, din mjäker.
„Akta dig blott sjelf, att icke du
„Rifver ögonen utur din fru;
„Ty då vet du, är jag ingen gås,
„Som kan låta sådant gå i lås,

„Utan att så godt som möjligt hämnas.
„Dessa varningar dock kunna lemnas,
„Och vi börja nu med kärligt smek
„Vår för nöje blott påhitta lek.“
Sagdt och gjordt, men — kan man dertill drömma,
Gnistan föll; ty det var lätt att glömma,
Att sin hvassa klo i tassen gömma.
Måns blott klappar Missa: „Ack, du ömma!“
„Åh, vet hut, din slyngel!“ skriker Missa,
„Detta kunde jag på förhand gissa,
„Att du likväl skulle rifva mig.
„Se! min näsa blöder — akta dig!“
Hon med svansen vrickar, ryggen kröker,
Morrar och ett passligt försprång söker,
Och från hvilket hon i fullt burdus
Rusar på sin Måns och utan krus
Honom klöser utan all pardon,
Förrän Måns så ängsligt ropar: „skon,
„Kära Missa! jag dig ref i våda,
„Skon mig om vi ej på platsen båda
„Ska bli rof för ugglan eller höken!“
„Nä-nä tack, min vän, har du hört göken?
Har jag dig i fällan fått en gång,
Tro mig! skall jag sjunga segrens sång.“
„Blir ej af!“ sad' Måns och se'n med ifver
Rusar på sin Missa, henne rifver.
Nu blef det ett rysligt slagsmål af,
Måns var mycket nära ock sin graf.
Missa gick der, styfver som en mast;

Måns helt blödande kröp in i buren,
Suckande: »Nu ser jag: ock bland djuren
„Äro femininer alldravärst."

Mor och Dotter.

Modren.

Flicka, din kind förr brunnit
så rosenröd,
men nu har hon försvunnit,
den purpurglöd;
och blicken, som fordom irrad'
ikring så gladt,
han synes nu så förvirrad
och skum och matt.

På läpparne fordom lyste
en fager ros,
Jag mins den hvar gång du myste . . .
Hon flytt sin kos.
Hvart har den tagit vägen?
Hur är det? säj!
Gud, hvad jag är förlägen!
Jag anar — nej!

Dottren.

Moder, om du förlåter
ditt stackars barn.

jag säger, hvarför jag gråter . . .
Den karl'n, den karl'n,
jag menar just löjtnant Stille.
jag honom ej
kan älska, fast du det ville.
O nej, ack nej!

Jag var, för att korgen gifva
för rädd och blyg;
dock lät jag en annan klifva
på tå i smyg
genom mitt öppna fönster
på qvällens qvist . . .
Jag var icke just ett mönster,
tyvärr så visst!

Mig tillåtes här jag slutar
denna sorgsna scen':
I märkt nog hvaråt det lutar
för längese'n! . . .
Man undre blott att ej mamma
blef ond och bös,
men hon hade gjort detsamma,
hon ock, som tös.

Anekdot.

En gång man talte om att, uti påfvens stater,
sjungs messan, himmelskt skön, af hundratals kastrater.

En fröken hörde det och sade: „Min baron,
ack! säg mig, en kastrat, hvad är det för person?“
„Min nådiga!“ föll in den turen,
„det är en sångare, just dertill klippt och skuren.“

Olika utsigter.

„Hvems nöje är störst af de herrars två,
Som bråka med stjernor så gerna:
Stjernkikaren bråkar med himmelens små,
Poeten besjunger hvar jordisk stjerna?“
Så utbrast patetiskt, så hänryckt och säll,
Lagmanskan von Fiffen en stjernklar qväll.

„Kors!“ — svarade löjtnant Pikant deruppå —
„Det kan väl fru lagmanskan nästan förstå:
Poeten ser sina från hjessan till tån;
Stjernkikarn han ser dem blott . . . *nederifrån!*“

Epigram.

Herr Fiffig nyss en flicka såg,
och öste loford på den sköna.
Och kärlek tände bådas håg;
och kärlek, ack! den vill belöna.
Han ömhet både gaf och fick,

och båda lyckans himmel funnit.
Jag vet ej se'n hur natten gick;
men vid den nästa dagens blick
så mången skönhet, ack! försvunnit.

Svaghetssynden.

Den gamle Klas tror, i förening
Med hela kyrkans tro, att af all synd och last
Är *svaghetssynd* förlåtligast —
Hans unga fru är ej af kyrkans mening.

Enfalden på landet.

I Sverge var en rik baron,
en treflig, vacker, qvick person.
Hvar mamma önskade: „Må han min svärson blifva;"
hvar dotter stod beredd att honom hjertat gifva;
men ingen dock han hjertat gaf,
ty ständig kärlek ej han ville veta af.
Han skydde giftermål — kanske som mången annan
af fruktan för att få — diverse uti pannan.

Man honom det förlåta må,
då man har dagliga bevis derpå
att sådan en malheur kan hända.

Men Hymen gud blef vred deraf,
och till Kupido for han af
och sade: „Lille söte vän!
djupt in i bröstet på baron N. N.
en kraftig pil jag önskar du må sända;
ty länge mig han trotsat käck
och, rent ut sagdt, med mig smått drifvit gäck.“
— „Ja,“ svarte vingad pilt, „i morgon att spatsera
jag går, och skjuter då i bröstet på din man
en pil, som se'n, min vän, du sjelf utdraga kan . . .
Han söka skall din hjelp, derför vill jag kavera.“.

Glad Hymen gick, och Amor gud
höll hvad han lofvade; ty knappt en månad svunnit,
förrän baronen vunnit
en brud.
Det var en skön blondin han utsett till sin maka;
han älskar henne ömt, hon älskar ömt tillbaka
— en sak, som uti våra dar
är ganska rar; —
och så, i mycken fröjd och gamman,
de lefde fyra år tillsamman.

Voltaire, som var långt mer än någon annan vis,
försäkrar att enhvar baron har sin kapris. —
Att hvar baron det har, är mera än jag medger;
men säkert är att min
baron dock hade sin. —
Trots alla fruns behag, som tjusat honom nyss,
af hennes piga nu begär han få en kyss,

— en sak som hon dock ej tillstädjer.
Omsider dock han saken så bedref,
att gunsten han begärt, till slut ej nekad blef . . .
„Ack, Lisa,“ sade han (ty pigan hette så),
„din mun jag finner nu mer söt att kyssa på
än hustru mins.“ — „Det lär så vara;
ty jag har hört det förr,“ så hördes Lisa svara.
— „Af hvem?« — „Jag törs ej säga det.“
— „Var lugn, säg ut, min lilla rara!“
— „Ja, blott om ni för frun det ej vill uppenbara
ty annars hon dräng Per ej mer sig kyssa lät.«

Ingen regel utan undantag.

Jag jemt och rätt mig lärt att gå
och var vid pass så stor som så,
då en af våra naboprester
för pengar blef min skolemäster.
Han hade i sitt hus en fru
— förstås, hans egen äkta maka —
hvars onda lynne, kära du,
kom jemt hvarannan dag tillbaka.
Jag aldrig tvenne dar å rad
såg henne munter, nöjd och glad,
men heller ej jag skådat henne
gå ond och sur i dagar tvenne.
Orsaken, om jag rätt förstår,
var att, fast sängen var gemensam,

fick hon så godt som sofva ensam
hvarannan natt; ty ryktet går
att presten re'n fyllt femti år.

En morgon, då jag tänkte finna
vid trefligt lynne min värdinna
— till följd af gammal trall och tur —
hon mer än någonsin var sur.
Hon hviskade i prestens öra
ett ord, som jag ej kunde höra.
„*Natura*,“ svarade min prest,
„*paucis*, min vän, *contenta est*,“
(hvars mening uppå svenska röjer
att *sig natur'n med litet nöjer.*)
Hon svarade helt ond och sur:
„Må fanken vara din natur!“

Bön på rendez-vous'et.

När nu jag går att gilja,
gud Amor, statt mig bi!
Och vare det din vilja
att jag skall lycklig bli —
hoc est: att härifrån jag må
ej ensam, men med fästmö gå,
som kan min dag förljufva
och natten likaså.

En stor skalds sändebref till de Phosphorister.

En nordlig vestanvind från södern ostligt svalkas,
Och sprider helsans köld i värmens kalla flägt.
Från Auroras aftonqvalm aflägsenheten nalkas,
Och mörkrets stråle kläds i aftonrodnans drägt.

På spetsen af det djup, der tyngders lätthet hvilar,
Och fogeln, krypande i ständig sänkning höjs,
Cascaden eldfängd, hög, med långsam snabbhet ilar
Ur djupet af den rymd, som här osynlig röjs.

En hård förmjukning syns i dessa höga dalar,
Och vattnets torra kraft i stormigt regn förgår,
Och uppåt flytande, beskyddar och hugsvalar,
I fallet stigande, ett än osynligt spår.

I kantig cirkelform, vid månans heta strålar
Orkanen, stilla, lugn ur djupet faller ner,
Och vintern sommarvarm med höstens färger målar
Så lifligt och så dödt att honom ingen ser.

»En bedagad Jungfrus klagan“ en kulen höstafton.

Svalan flyr och bladen falla
Tätare för hvarje stund,
Näktergalens toner skalla

Mera ej i gröna lund,
Sommaren för längesedan
Har för hösten vika gett.
Jag befinner mig i nedan
Af mitt lif, ty ren jag sett
Mina lefnadsrosor alla,
Liksom vissna bladen falla.
Finns då ingen som vill rädda
Mig ifrån att ogift dö,
Som vill äkta sängen bädda
Med en „oskuldsfuller“ mö? . . . .
— — — — — — — — — — — — — — !
Mina rop förgäfves skalla,
Männen fly, — och bladen falla!

Karon och Afundsjukan.

Och Styx han vältrade sin svarta bölja,
Men Karon streta mot med all sin kraft;
Han kunde knappt sin egen oro dölja,
Ty sådan storm på Styx han aldrig haft.

„Hvad fan,“ sad' Karon, „hvem kan det väl vara,
För hvilken Styx upphäfver sådant hot?“
„Jo, det är jag, kom hit!“ — Så hördes svara
En qvinlig röst på stranden midt emot.

Och ändtligt landar båten. Karon stiger
Så kavaljeriskt uppå stranden opp. —

Hvad ser han då? . . . En gammal mö, som niger,
Siratligt nypande i sin salopp.

„Er tjenare, — hvad kan för er jag göra?
Er väg till Elyseiska fälten går?“ —
„Jag ville fråga blott om ni vill föra
Mig dit — men först om några tusen år.

Jag bor i Sverge, alla men'skor bruka
Föraktligt tala om mig, — just så här:
'Det är den gamla svenska *Afundsjuka*
Som båd' förtalar, ljuger, stjäl och svär'.

Mitt hem jag har dock mest hos fattigdomen,
Hos dumhet, och hos högfärd, som är stark;
Men utkörd blir jag hos en riktigt from en,
Af redbart tänkande jag får en spark.

Förutom mig, min vän, får intet hända,
Jag strax är framme med mitt „fagra“ snack;
Men knappast ryggen till man hinner vända
Förr'n skilnad görs på *„bättre folk och — pack“*

Hos gamla tanter är jag barn i huset,
Vid kafferep jag alltid bjuden är;
När stjernfall vankas uppå riddarhuset,
Då mutter Afundsjuka strax är der.

Om blott en flicka vill med modet följa,
Strax ut jag sänder då en pil så fin,

För mina Argusögon skall hon dölja
Allt, — till och med sin lilla krinolin.

Hon gifter sig, — om hvad hon har förlorat
Strax hviskar jag till mannen ditt och datt,
Hur med en löjtnant ren hon hafver — hoppat
På gröna ängen, under lek och skratt.

Och uti flickans öra jag trumpetar
Hur mannen har sin ungdomskraft förstört;
Ur glömskans famn historier jag uppletar
Om flickor som han lättsinnigt förfört."

Så än en stund hon fortfor att förtälja
Allt godt som hon på jorden öfvat ut,
Och Karon knappt förtreten mäktar svälja,
Han mumlar då och då ett halfhögt „hut!"

„Så länge jorden står" — han nu hörs svara,
„Du blifve bosatt der, du usla nöt,
Till Elyseiska fälten får *du* aldrig fara,
Ej heller *de*, som vänskap med dig slöt."

Sorglig upptäckt

eller

Förr och Nu.

(Mel: Mitt hjerta har kommit i klämma)

Förr ansåg min värd som en lycka
Att göra mig tjenster ibland,

I dag knappast ville han trycka,
Som vanligt, min framräckta hand.
Värdinnan, den trefliga „mutter,“
Förr gaf mig så vänligt en nick,
I dag var hon mulen och butter,
Samt vände mig ryggen och gick.

Och dottern, min tillbedda Clara,
Hon neka' i dag mig en kyss
När skälet jag frågte, hon svara':
„Min mamma förbjöd mig det nyss.“
Hvarför, månne, nu de mig klandra,
Som förut till gunstling de valt? . . .
Jo, himmel! — *i dag är den andra*
Och jag har ej hyran betalt.

Impromtu.

En infallsmakare inkom en dag på ett boktrycker[illegible] der just en balk af lagen låg under pressen. — Stra[illegible] improviserade han:

„Här tryckes lagen, Gud ske lof!
Nu gamla orättvisa sof;
Att lagen *tryckes*, som jag tycker,
Är bättre ju än att den *trycker*.

Ett Dito.

(Vid en afskedssexa för en snart i äkta ståndet inträdande ungkarl.)

Du snart ej mera är
En ungkarl, fin och fager;
Vid sista glaset här
Min vän, du afsked tager
Ifrån vårt glada lag,
Du oss på båten gifver,
Ty ifrån denna dag,
Ju *äkta* man du blifver.

Jag önskar att du nu
För *ståndig* måtte blifva,
För att din unga fru
Ett godt — exempel gifva
Af *äkta ståndets* fröjd.
Må *saken* så du drilla,
Att städs hon blifver nöjd
Med det der andra lilla.

Grafskrift

öfver en *oskuldsfull* mö.

Här hvilar under dessa stenar
En flicka, som gaf bästa hopp. —
Att hon är död ni kanske menar? . . .
Nej — hon, som nådig *fru*, stod opp. —

Verldens dom.

Hur du gör är det ej rätt;
Flyr du verlden och dess frågor,
Ropar den: „Det är ej rätt!“
Störtar du uti dess vågor,
Ropar den: „Det är ej rätt!“
Är du häftig, är du tålig,
Ingendera del'n är rätt.
Är du stilla, är du skrålig
Är det heller icke rätt.
Rumlar du, är det ej rätt.
Fastar du, är det ej rätt.
Älskar du, är det ej rätt.
Hatar du, är det ej rätt.
Spar du, så är det ej rätt.
Slösar du, är det ej rätt.
Rent ut sagdt, — hur genom verlden
Än du söker ställa färden,
Om du gör på tusen sätt
Är ej något riktigt rätt.

Umgängesregel.

Säg ingen hvad han *är*, men bara
Hvad han *vill synas* vara,
Så gör du klokast, gör du bäst.

Vill du stå väl hos alla,
Så akta dig att *den* en åsna kalla,
Som tror sig vara häst!

Charader.

N:o 1.

Hvar menniska som på jorden finns,
Från osmord gatpojk, till smorder prins,
En gång har varit *mitt första.*
Det är så säkert som två plus två
Mig gifver fyra. — Nu gissa på
Om efter kunskap ni törsta.

Och had' *mitt andra* ej funnits till
Ej heller hade, — säg hvad du vill,
Mitt första funnits på jorden,
Som ler och långhalm just dessa tu
Tillsammans hänga, — och ingen fru
Lär väl betvifla de orden.

Tag nu *mitt tredje* och så ett M,
Och foga sedan tillsammans dem,
Och börja så att fundera.
Om ej charaden du gissa kan
Just detta är det för dig, minsann,
Det kan du ej disputera.

När qvinnan blifva *mitt andra* skall,
Att henne hjelpa på riktig trall
Mitt hela kallas på stunden.
Och om *mitt hela* sin sak förstår,
Uti en handvändning då det går
Att få *mitt första* ur — lunden.

N:o 2.

Ej ett stenhus finns, jag svär,
Som ej omvändt har *mitt första*,
Utaf mycken vigt det är
För det minsta, som det största,
I hvart sådant hus, man lär
Äfven rättvändt ha mitt första,
Utaf vigt det äfven är
För det minsta, som det största.

Vänd *mitt andra*, om du kan,
Ställ det sen framför *mitt andra*,
Och ett djur du får, som man
Ser i söderns skogar vandra.

Ej en men'ska finns på jord,
Som *mitt hela* icke äger,
Tro mig du på mina ord,
Det är sannt hvad jag dig säger.

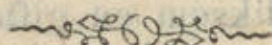
Vill du veta hvad det är?
Gerna gör jag dig den fröjden;
Vet, att när man plockar bär
Vänds *mitt hela* emot höjden.

En småländsk Geograf.

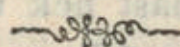
(Landsvägshistoria.)

En resande herre, från England, jag tror,
En gång ifrån *Kalmar* till *Falsterbo* for,
Han for för sitt nöje, att folket studera,
Dess bruk och dess seder, — dess flickor med mera,
Han derför ej brådtom sig gjorde, tvertom,
Helt makligt han for, och hvart helst han inkom
Hölls hästarne inne, och skjutsbonden spordes
Om saker och ting, — hvarför reda ock gjordes.
Bland annat sad' också vår resande: „När
På gränsen af Småland och Skåne jag är,
Så stöt på mig då, ty jag vill observera,
Som sagdt, när vi småländska gränsen passera."
„Ja' vet int' så säkert regalt om ja' minns
Hvar stenen. som utmärker gränsera finns,"
Så svarade bonden, — „men ja' ska försöka,
Och vet inte ja't, — så nog vet'et fäll öka,
För när di få „lokta" på skåningens hö,
Så skutta di, — liksom en giftassjuk mö".
Och dermed en piskslång han krakarne gaf,
Och så öfver stockar och sten bar det af.

När så de had' färdats en timma ell' par,
Och Britten gjort frågor — och bonden gett svar,
Och intet af vigt att berätta passerat,
Förutom att hästarne stundom „laxerat",
De sågo till slutet en välskapad gris,
Som böka i dyn, — på ett svinaktigt vis.
På ryggen han låg med „de fyra" i vädret
Och smorde med gyttja det grisiga lädret.
Och hästarne luffa i sakta galopp,
Och skjutsbonden ropte till grisen „se opp"!!!"
Men denne låg stilla och gick ej ur fläcken,
Han trifdes så innerligt väl uti träcken.
Till otur för grisen, han valt just sin plats
I landsvägens sluttning, der vagnen med sats,
Som ej kunde hejdas, vår gris körde öfver.
(Att ynkligt han skrek jag ej nämna behöfver.)
Men bonden nu vände sig om och sad': „Topp! —
Nu gick ta' mej „böfveln" ett ljus för mej opp;
Nu ä' vi i Skåne, det tvärsäkert är,
Ty hade han smålänning varit, den der,
Så hade han ej låtit köra sig öfver;
Men skåningen han både blinder och döf är
Och derutaf kommer sig" — tillad' han kallt —
Att också han ligger oss efter i allt."

Splitternya
Anekdoter, Kuriositeter, Ordlekar, Infall, Tänkespråk och diverse andra godbitar.

Distraktion.

En tankspridd herre återvände sent en afton hem från stadskällaren, der han intagit en betydlig dosis af mer och mindre utspädd spirituosa. En stor svart pudel, herrns trogne vän i nöd och lust, lunkade godmodigt vid hans sida. Då vår man lyckligen och väl hemkommit, lade han, i distraktion, hunden i sängen och sparkade sig sjelf ned för trapporna, och påstår sig ej ha observerat sitt misstag förr än han fick stryk af en förbigående, på hvilken han skällde.

Den som kommer i valet etc.

En moder tillfrågade sin sjuårige son hvad han väl helst ville hafva när „storken“ kom härnäst, en bror eller en liten syster. „Hm,“ svarade pojken i sin oskuld, „ä' det mamma alldeles detsamma, så ville jag allt helst ha — en gunghäst.

Förlägenhet.

En bonde, som tjenade som dräng på en större herregård, satt vid kanten af landsvägen och förtärde i godan ro sin tarfliga frukost ur en matsäck, som i proportion till bondens resliga

vext, var af ganska små dimensioner. — Fördjupad, som han var, sitt angenäma arbete, märkte han ej inspektorn, som kom gående utefter vägen, och med stora steg närmade sig bonden. — Slutligen då den förre var helt nära, observerades han af den sednare, som nu i kilande hast fick undan matsäcken, dock ej så fort att ej denna manöver märktes af inspektorn, som nu stod midt framför bonden. „Hvad var det du stack undan der?“ frågade inspektorn med barsk stämma. „Åh,“ svarade bonden förläget och bugande, „hä, det var bara sk-t, eljest så skulle det la' vara min matsäck, kantänka.“

Fallissement.

En Bacchi dyrkare, af ganska svår kaliber, satt härom aftonen på en källare och sög med välbehag „lifssaft“ ur en framför honom stående, ljufligt doftande, toddy. — Det bar dock icke bättre till, än att frambenen på stolen, på hvilken „toddylunsen“ presiderade, gingo i sönder, och dennes „herresäte“ med ett brakande ljud kom i en alltför omild beröring med golfvet. — Gästerna, som trodde det vara en jordstöt, flögo förskräckta upp från sina platser, men en af dem, som åsett fallissementet, lugnade dem med de orden: „Varen utan fruktan mina vänner, det var bara en „pråm,“ som gick af stapeln.“

Godt medel.

En klyftig herre, som snarkade mycket då han sof, hittade en gång på det listiga medlet att om nätterna sofva på ett hôtel, som var beläget långt ifrån hans bostad, för att ej *sjelf* bli störd i sömnen af sina mirakulösa timmerstockar.

Naivt.

En liten pojke kom inspringande och berättade, med andan i halsen, för sin mor, som just hade besök af ett par väninnor: „Vet mamma, att här nere på gatan såg jag en hund, som hade två hufvuden, åtta fötter och ingen svans.“

Utdrag

ur ett bref från en förmyndare till sin myndling.

— — — — — — — — — Rätta dig mer efter din farbrors egenheter, så behöfver du ej så ofta, som nu är händelsen, falla mig besvärlig med böner om penningehjelp. — Gör som jag, lef sparsamt; — min frukost består af nästan ingenting, till middagen hjelper jag mig med det som blir öfver af frukosten, och att qvällmaten, såsom varande mindre helsosam, ej kommer i fråga, behöfver jag väl ej säga dig.

Variation på ett gammalt thema.

Uppå ett herregods i Sörmland vistades som informator en ung man, vid namn *Bäck*, och en ännu i sina bästa år varande gouvernant, vid namn *Brantström.* — M:ll *Brantström* var en ytterst romanesk qvinna, (och hvilken gouvernant är icke det?) och hade dessutom ett ganska fördelaktigt yttre, (och huru många gouvernanter hafva väl det?). — Studeranden *Bäck* var en af dessa suckande månskenshjeltar, hvilkas anspråk i kärleksväg snart äro tillfredställda, men som dock förstå att säkert, fast sakta, närma sig ett qvinnohjerta. — Hvad var nu naturligare än att emel-

lan de tu en kärlekshandel snart var i full gång; och ej mindre naturligt var, att gouvernanten snart råkade i omständigheter, som voro vida intressantare för henne sjelf, än för den stackars informatorn, hvilken naturligtvis ansågs såsom varande den sannskyldige upphofsmannen till mamsellens „hafveri.“

En spefogel som umgicks på godset kom snart under fund med hur aktierna stodo, och skref en dag följande poem, hvilket vi händelsevis öfverkommit i gouvernantens papiljottlåda:

Invid en bred men *branter ström*
Gick *bäcken* suckande och öm,
Men kom för nära kanten,
allt väl,
Och stupade i *branten*.
Ni förstå mig väl?

Sen detta sammanflöde skett,
Så påstå de, som saken sett
Och inte kunna tiga,
allt väl,
Att *strömmen* börjat stiga.
Ni förstå mig väl?

Snart *strömmen* får en biflod väl,
Det blir en *liten Bäck*, min själ!
Visst låter det väl löjligt
allt väl,
Men nog fan är det möjligt.
Ni förstå mig väl?

Träffadt.

Vid sednaste riksdagens afblåsning sade någon till en resande: „Det här skall ni få se ska' gå i rappet . . . för de der herrarne ha då aldrig ondt om *väder*."

Öppenhjertighet.

Vid Djurströmska theatertruppen var en gammal m:ll D, som gerna tog sig en tår på tand. En afton, i saknad af kontanter tillsade hon pigan, som för tillfället hade uppassningen, att gå ned på restaurationen i samma hus och borga ett qvarter bränvin på ett par strumpor. När pigan åter kom upp, var m:ll D. just inne på scenen, inbegripen i utförandet af en tragisk roll. Men pigan, som hade föga „*theatervana*" och ville punktligt uträtta sitt ärende, klef in på scenen och lemnade m:ll D. buteljen, i det hon helt högt sade: „Mamsell, här ä dranken, men strumpera, sa krögarn, dem . . . . . han i."

Rent ut.

En liten bondpojke tillfrågades en dag af församlingens pastor, på ett husförhör: „Nå, huru fira ni söndagen derhemma?" — „Jo," blef pojkens svar, „med att far får ren skjorta och min blir vänd."

Betalt och qvitteradt.

En bonde, som „föste" oxar till staden, mötte på vägen en student, som var ute för att botanisera. — „Hvad är du för slag?"

frågade studenten bonden. „Hå, ja ä fäll' oxfösare," svarade denne. „Då äro väl de der dina *stall*bröder?" genmälte studenten och pekade på oxarne. — „Det kan la vara sannt på sätt och vis," svarade bonden lugnt; „men hvad ska' du bli? — för att du intet ä, det ser ja på dej. — „Jag," svarade studenten öfverlägset, „jag skall bli prest." — „Ställ dej ibland krittera då," inföll bonden, „så skall du snarare än du tror bli *installerad*."

Samvetsfråga.

En värdshusvärd presiderade alltid sjelf vid en liten pulpet i sin matsal, i och för att emottaga inflytande medel för förtäringarne, och brukade alltid på gästernas fråga, „hvad de hade att betala," göra sig underrättad om huruvida de förtärt smör och bröd och bränvin också.

En witzmakare hade en gång af värden lånat nyckeln till ett visst ställe, och frågade, på skoj, då han återlemnade densamma: „Hvad är jag skyldig?« — Trogen sin gamla vana frågade värden: „Var det smör och bröd och bränvin med?" — Att gästen ej nöjaktigt kunde redogöra härför, faller af sig sjelf.

Svinhugg går tillbaka.

En bonde gläntade på dörrn till en, ännu ej färdiginredd, butik, och frågade, förvånad öfver att ej finna några varor i densamma, en på disken, med händerna i fickorna, sittande ung man: „Hvad handlar J med här för slag?" — „Med åsnor,« svarade den tillfrågade. — „Måtte ha't go' handel då, efter här inte ä mer än en qvar," — återtog bonden med ett finurligt leende.

Omdöme.

Någon frågade häromdagen den bekante witzmakaren J. hvad han tyckte om en viss större tidning. — „Åh“ svarade den tillfrågade, „jag tycker den liknar gubben D-'s byxor, för det *står* aldrig något i den.“

God ursäkt.

Den, för sina lyckade infall, bekante F. råkade häromdagen å en restaration i ordvexling med en mäklare, hvilken just ej är känd för att göra några synnerligen goda affärer. — När ordvexlingen en stund, till de kringståendes stora förlustelse, pågått, afbröt F. densamma helt tvärt, med orden: „Nej det skall fan gräla med herrn, — herrn „*slutar*“ ändå aldrig.“

Ypperligt svar.

Följande anekdot berättas från tiden strax före tidningen „Dagens“ framträdande. I staden L—g sutto magistrarne P. och G. en afton tillsammans och pratade om den blifvande tidningens natur och karakter. P. försäkrade, att tidningen „Dagen“ skulle blifva en af Sveriges förnämsta, såsom redigerad af herrar Crusenstolpe och Lindeberg, samt riktad med bidrag af honom sjelf, och slutade med att fråga G. hvad han i detta afseende trodde. Härtill gaf G. följande svar, som lärer gjort P, emot vanan, både svarslös osh flat: „som du vet bror,“ sade han, „äro alla svin svarta i mörkret; det skall nu bli roligt att se huru de tag sig ut „i Dagen.“

En Spökhistoria.

En excentrisk ung man, som dag och natt ej funderade på annat än att genom någon lycklig ödets skickelse blifva rik och oberoende, drömde en natt, att ett andeväsende väckte honom ur sömnen, samt uppmanade honom att skyndsamt kläda sig och följa med. Han gjorde så, och spöket förde honom till en, i huset der han bodde, varande underjordisk gång, hvarest man hade all möda att komma fram, tillfölje af högar med sten, som öfverallt lågo ikring. Fuktiga och osunda ångor uppstego öfverallt ur jorden, och förfärliga två-, fyr- och mångbenta vidunder hoppade beständigt ikring den nattlige vandraren, hvilken dock uppmanades af spöket att ej bry sig härom, utan endast lugnt följa efter. — När de så en stund vandrat ibland stenhögarne, endast belysta af spökets tindrande ögon, stannade de, och spöket tog till ordet, pekande på en stenhög: „Under denna sten ligger, ej en hund, såsom du kanske tror, utan en stor skatt, begrafven. — I morgon, vid midnatt, skall du ensam begifva dig hit, och, liksom nu, utan fruktan och utan att fråga derefter, lugnt gå förbi alla varelser som möta dig på vägen, men märk väl, att om du ej är ensam, så finner du intet.“ — Efter dessa ord begaf sig spöket på återvägen igen, och uppmanade vår lycksökare att följa efter, hvilket denne också gjorde, sedan han likväl qvarlemnat följderna utaf ett naturbehof på den anvisade stenen, för att den kommande natten så mycket lättare kunna finna reda på densamma. — Då vår skattgräfvare, in spe, om morgonen uppvaknade, kan den, med någorlunda god imaginationsförmåga utrustade läsaren, lätt tänka sig, hvad som, utom mannen sjelf, fanns i sängen.

En ortografisk märkvärdighet.

(*trogen afskrift.*)

Pigan Äva Katt-rinna, Pittronella Cal Sång har kännt hos mig, i ett å ett halt års tid, och under dän thiden för rätat sin kännst mej till noeies, ärlikt, troget, hvilligt ock beschedlikt, ock alltid vad på häne ankomer stått på mitt, bästa, liksom ja på hänes, ock har ja baraste ett par gånger fått liggat åt na, — för slarf, warför ho rar som ho ä, åf mej till det bäste rekåmderas.

mashuget d. . . . . . 18. . . N. N. Anderson
Pottemakare.

Han sköt bom.

En ung man, hvilken ansåg sig sjelf såsom verldens största snille, promenerade med ett par unga flickor, och uppbjöd hela sin förmåga för att synas riktigt intressant. Hvarje mötande eller förbigående recenserades mer och mindre fördelaktigt, och flickorna skrattade af hjertans grund åt ungherrns infall.

När de så spatserat en stund, fingo de se en dalkarl, som, med en påse på ryggen, lugn gick sin väg fram. Med ett „nu, mina damer skola vi få roligt,“ skyndade ungherrn fram till dalkarlen, klappade honom på axeln, och frågade: „Säg mig mas, hvarföre har du den der stora lappen på dina byxor der bak?“ — „De ä fäll derföre, att int' du skall se min blanka r—a, må du vetta,“ svarade „masen“ lakoniskt, och flat af det träffande svaret försökte ungherrn ej mer att drifva med dalkarlen.

Rättelse.

En sjökapten berättade uti ett sällskap, för en hop unga flickor, hur präktigt hans nya fartyg var och huru många *knop*

det gjorde i timman. — Flickorna sågo dervid på hvarandra och småskrattade. Kaptenen, som trodde sig ha sagt någon dumhet, tillade: „ja kors, jag menar sådana *knop*, som man gör på sjön.“

Hermaphroditen.

En bonddräng skickades af sin matmor, en kall och ruskig vinterafton, till prostinnan i församlingen för att inbjuda henne till en „sladderkonventikel“ den följande dagen. — Bonden, som aldrig förr varit i prostgården, styrde in genom den första dörr han fick sigte på, och fann i rummet, dit han inkom, ett gammalt par, sittande framför kakelugnen, läsande hvar sin tidning, båda klädda i fårskinnspelsar, båda med glasögon på sig och båda med fötterna instuckna i stora halmtofflor. — Bonden, som ej visste till hvilken af de båda figurerna han skulle vända sig med uträttandet af sitt ärende, frågade derföre stammande: „Ursäkta ja' fråga hä, — men hvem å *harra* der ä de som ä *prostinna*?“

Missförstånd.

En utländare, som länge vistats i Sverige, men som likväl aldrig riktigt hunnit lära sig svenska språket, tillfrågades en dag af en fru bland sina bekanta: „Men gifter sig aldrig herr N?“ — „Mycket, mycket sällen nou för tiden“, blef dennes svar.

Språkfel.

Samma man brukade, utan afseende å kön, benämna alla menniskor med ordet „han;“ och då han en dag af en godvän,

som helsade på honom, tillfrågades hur hans hushållerska befann sig, svarade han: „Åh, den stackers, stackers karl'n, han sitter på barnsäng.“

Smaklig måltid.

En bondgumma beställde hos en konditor en „födelsedagskaka“ med en hel hop grannlåter på, men ville ej betala mer än en banko för densamma. „Men kära mor, hur kan ni begära att man skall kunna göra en kaka med så mycke „grejer“ på för en banko, hur tror ni väl att degen då blir?“ frågade konditorn. „Åh, sk—t i degen bara kaka blir grann!“ inföll bondgumman.

Lycklig resa!

En skomakaregesäll reste med ett ångfartyg från Göteborg till Lidköping. — Ankomna till Wenersborg frågade gesällen kaptenen på fartyget, om han kunde hinna, medan fartyget intog någon last, att helsa på ett par kamrater upp i staden. — „Det går nog för sig“ mente kaptenen, „men herrn skall vara igen om en qvarts timma, eljest går jag.“ — Skomakaren lofvade att lägga detta på minnet och begaf sig i land. — En qvart förgick, men ännu hördes ingen skomakare utaf, och efter att ha väntat ännu någon stund, kommenderade kapten: „Sätt i gång!“ — Men fartyget var ej gånget mer än ett par famnar från land, då skomakaren kom springande och med andan i halsen, utropande: „Kors för fan, nu går fartyget åt helvete, och jag får inte följa med!“

Hederligt anbud.

På ett bondbröllop, hvarest äfven en mängd af ortens herrskaper voro inbjudna, hände sig att midt under det dansen som

bäst pågick, en höna kom inflygande genom ett, i och för väder-vexling, öppet stående fönster. Det blef nu ett hiskeligt fäktande efter den befjädrade interlokutören, och till slut lyckades det en mamsell att få fast densamma, men det bar sig ej bättre till, än att mamsellen snafvade och föll raklångs ikull på golfvet, så att både „Holstein och ett stycke af Gottorp,“ som Bellman sade, blef synligt. — Mamsellen hade dock nog själsnärvaro att ej släppa sitt tag, utan ropade i stället till en bredvid stående herre: „Se så, skynda sig nu herr A. och kom och tag „pullan“ medan jag ligger här.“

Angenäm syn.

Muntergöken J., som är en lyckad ordlekare, mötte häromdagen en bekant fru, hvilken uttryckte sin förundran öfver att ej på så länge hafva sett honom. — „Jag har likväl helt nyss sett frun,“ svarade J. — „Åh nej, hvar då?“ återtog frun. — „Jo, jag såg frun skutta i en backe för några dagar sedan,“ genmälte J. hastigt. (Läsaren må sjelf pröfva huru detta svar låter om det hastigt uttalas).

Tankekorn,

hopsamlade här och der i verldshvimlet.

Om den gamla regeln, att man af det onda städse skall välja det minsta, strängt skulle tillämpas, så skulle aldrig något långvext fruntimmer blifva gift.

Herrar doktorer läka alla sår utan smärta, — d. v. s. *de* känna ingen dervid.

Goda idéer likna skjortknappar, de felas oss ofta.

Qvinnan är ett redskaps lider der mannen kör ut och in sina don.

Ödet kan väl åtskilja *vänner* men aldrig vänskap.

Vill du skilja en qvinna från den hon älskar, så för henne långt bort från sin kärleks föremål; och om det behöfves mer än *ett års* frånvaro för att glömma, så är hon en ovanlig qvinna.

Mannen är en lycklig varelse, ty han kan sällan bli så utfattig att ej han eger *en* »*styfver.*«

Äro ej stortjufven Lilja och den beryktade „Lasse Maja" att anse såsom verkliga *stjälafränder*?

Om allt skulle *hållas* som *lofvas*, så fanns det redan länge intet mer, som man tordes *lofva.*

Det finns intet sämre, än en källarmästare, som är *kund* på sin egen krog.

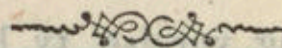
I verldens alla länder
Det är en erkänd sak,
Att hur man än sig vänder
Så sitter „*ryggen*" bak.

Ärlighet varar längst. Således är den 21:ste Juni den ärligaste dagen på året, ty den varar ju också längst.

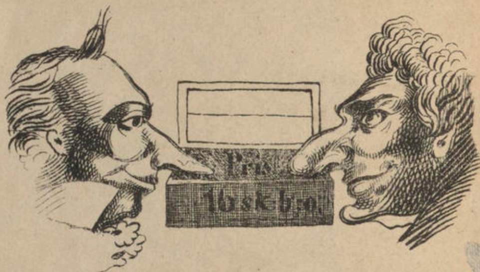
Döden är en slottskanslibetjent, men icke af det vanliga slaget, ty han låter ej muta sig till att lemnå uppskof med utmätningen.

Lifvet är en ros, som blomstrar såväl för den rike, som för den fattige. Den rike vattnar den med *Champagne*, den fattige med *tårar*.

Verkligheten är förhoppningarnes likvagn.

Tjufpojken

1859.